

обійняли мене — і це було саме те, чого мені так бракувало в усій цій метушні. Ваші обійми, а потім ще й пристрасть, з якою ви говорили про мене та книжку «Цей чоловік», остаточно переконали мене. Відтоді я більше не озиралася назад.

Бет де Гусман із *Grand Central Publishing*, дякую за вашу віру в мене та сміливість дати шанс дебютному роману невідомої авторки. Моя вдячність неосяжна.

А також Селіна, моя редакторка. Я завжди казатиму: «Чорт забирай!» — і усміхатимусь щоразу, коли чутиму, як ти також це кажеш.

Я мала історію, яку мусила розповісти, і я неймовірно рада, що зробила це. Ця дівчинка з Британії зараз у центрі мрій, створених Джессі.

Тож приєднуйтесь до мене.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Я гарячково риюсь у купах розкиданих речей, що захарастили всю підлогу моєї спальні. Запізнююсь.

— Кейт! — кричу я несамовито. Де вони, чорт забирай? Вибігаю на сходи й перехилиюся через поруччя. — Кейт!

Чую знайомий звук — дерев'яна ложка гупає по краях керамічної миски, — і за мить помічаю Кейт внизу. Її руді кучері недбало зібрані догори. Вона дивиться на мене з утомленим виразом обличчя. Виразом, до якого я останнім часом звикла.

— Ключі! Ти бачила мої ключі від машини? — захекано запитую її.

— Вони на столі під дзеркалом, де ти їх залишила вчора ввечері.

Кейт закочує очі, тримаючи тісто в руках, і повертається до своєї майстерні.

Я метушливо біжу коридором і знаходжу ключі від машини під купою глянцевого журналу.

— Знову ховаєтесь, — бурмочу собі під ніс, хапаючи бежевий ремінь, туфлі на підборах і ноутбук. Спустившись сходами з квартири, що над майстернею Кейт, я бачу, як вона розкладає тісто в різні форми.

— Аво, прибери вже свою кімнату. Там жахливий гармидер, — скаржиться вона.

Так, з особистою організацією в мене все досить кепсько, що дивно, зважаючи на те, що я працюю дизайнеркою інтер'єрів у компанії «Рококо Юніон» і цілий день координую та впорядковую. Я хапаю телефон зі старого громіздкого столу й умочую палець у тісто Кейт.

— Ну не могу ж я бути геніальною в усьому.

— Киш! — Вона відмахується ложкою, відбиваючи мою руку. — І нащо тобі взагалі та машина? — запитує, нахилившись над формами розрівняти тісто, зосереджено притиснувши язик до нижньої губи.

— Їду на першу консультацію в Суррей-Гілз¹, у якийсь замський маєток.

Я протягую ремінь крізь петельки темно-синьої сукні-олівця, надягаю бежеві підбори й постаю перед дзеркалом на стіні.

— Я думала, ти займаєшся містом, — каже Кейт позаду мене.

Кілька секунд скуйовджую своє довге темне волосся, перекидаючи його з одного боку на інший, але зрештою здаюся й закріплюю його кількома шпильками. Мої тем-

¹ Мальовнича місцевість у графстві Суррей, на південному сході Англії, яка має статус Національного ландшафту. Її вважають однією з найгарніших природних територій Великої Британії. (Тут і далі прим. перекл.)

но-карі очі здаються втомленими, без звичного блиску — очевидно, це наслідок постійного життя на межі. Я переїхала до Кейт лише місяць тому, після розриву з Меттом. Ми поводимось як студентки-першокурсниці. Моя печінка благає про перепочинок.

— Ага. Замська територія — Патрікова сфера. Не знаю, як я втрапила в усе це. — Я проводжу аплікатором блиску по губах, змикаю їх із тихим чмоком і цілую Кейт у щок. — Це буде боляче, я вже це знаю. Люблю тебе!

— Взаємно. Побачимось, — сміється Кейт, не відриваючи погляду від робочого столу.

Попри запізнення, я веду свою маленьку «міні» з притаманною мені обережністю до офісу на Брютон-стріт — і коли витрачаю десять хвилин на пошуки місця для паркування, одразу згадую, чому щодня їжджу на метро.

Влітаю в офіс і кидаю погляд на годинник. Восьма сорок. Добре, я спізнилася на десять хвилин — не так уже й страшно. Дорогою до свого столу минаю порожні робочі місця Тома й Вікторії, краєм ока помічаю Патріка в його кабінеті, а сама плюхаюся на стілець. Дістаю ноутбук і раптом помічаю, що для мене залишили посилку.

— Доброго ранку, квіточко, — бурмоче Патрік, всідаючи на край мого столу. Той миттю видає звичний скрип під його вагою. — Що там у тебе?

— І тобі доброго. Це нова колекція тканин від «Міллерс». Тобі подобається?

Я проводжу рукою по розкішному матеріалу.

— Чудово. — Він удає зацікавленість. — Тільки не дай Ірен це побачити. Я щойно розпродав більшість активів, щоб оновити м'які меблі вдома.

— Ох. — Кидаю на нього співчутливий погляд. — А де всі?

— Вікторія сьогодні взяла вихідний, а Том має мороку з містером і місіс Бейнс. Тож сьогодні тут тільки ти, я і Сал, квіточко, — каже він, витягуючи гребінець із внутрішньої кишені й проводячи ним по своїй сріблястій шевелюрі.

— У мене ж зустріч у «Маєтку» опівдні, — нагадую йому. Він не міг це забути. — Патріку, ти впевнений, що саме я потрібна тобі для цього проекту?

Я працюю в «Рококо Юніон» вже чотири роки, і мені одразу чітко дали зрозуміти: мене найняли, щоб розширити діяльність компанії в сучасному секторі. Коли по всьому Лондону почали виростати розкішні апартаменти, Патрік і Том — сфокусовані на традиційному дизайні — залишались осторонь. Та коли справи пішли вгору й обсяг роботи став для мене надто великим, він найняв Вікторію.

— Вони просили саме тебе, квіточко, — каже він, підводячись.

Мій стіл знову скрипить, наче протестуючи. Патрік не звертає на це уваги, а я тільки кривлюсь. Йому б трохи схуднути або хоча б перестати сидіти на мій стіл. Ще трохи, і той такого навантаження не витримає.

То вони просили саме мене? Чому? У моєму портфоліо немає жодної роботи, яка б відповідала традиційному стилю, — взагалі нічого. Не можу позбутись думки, що це просто трата мого часу. Це ж Патрік або Том мав би туди йти.

— О, щодо презентації «Люссо». — Патрік кладе гребінець. — Цей забудовник влаштував по-справжньому розкішну вечірку в пентхаусі. Ти чудово попрацювала, Аво. — Він схвально киває, зводячи брови.

Я червонію від його слів.

— Дякую.

Я страшенно пишаюся собою і своєю роботою в «Люссо» — це найбільше досягнення в моїй поки що короткій кар'єрі. Об'єкт розміщується в Сент-Кетерін-докс¹, а ціни там стартують від трьох мільйонів за стандартні апартаменти й сягають десяти мільйонів за пентхаус: ми працюємо з елітою. Дизайн відповідає назві: італійська розкіш. Я особисто обирала всі матеріали, меблі та мистецькі об'єкти в Італії та навіть провела там тиждень, узгоджуючи графік доставки. Наступної п'ятниці відбудеться презентаційна вечірка, хоча я вже знаю, що пентхаус і ще шість апартаментів продано, тож це радше показовий захід.

— Я звільнила свій графік, щоби провести фінальну перевірку, щойно там приберуть.

Перегортаю сторінки щоденника до наступної п'ятниці й знову нашвидкуруч додаю нотатку.

— Розумничка. Я сказав Вікторії бути там о п'ятій. Це її перша презентація, тож підготуй її. Я буду там з Томом о сьомій.

— Добре.

Патрік повертається до свого кабінету, а я відкриваю електронну пошту й беруся переглядати листи — щось видаляю, на щось відповідаю.

Об одинадцятій я закриваю ноутбук і зазираю до офісу Патріка — він захоплено щось розглядає на екрані комп'ютера.

— Я вже йду, — кажу я, але він лише махає рукою на знак того, що почув.

¹ Єдиний порт для яхт в центральному Лондоні, який розташовується поруч із Тауерським мостом і Тауером. Це місце з багатою історією, яке перетворилося з колишнього порту на стильний житлово-розважальний комплекс із яхтами, ресторанами, офісами й апартаментами.

Проходжу крізь офіс і бачу, як Саллі бореться з копіювальним апаратом.

— Побачимось, Сал.

— Бувай, Аво, — відповідає вона, настільки зайнята витягуванням застрягло паперу, що навіть не підіймає голови.

Ця дівчина — ходяче лихо.

Виходжу на сонце й прямую до своєї машини. Ранковий п'ятничний трафік — ще те випробування, але щойно я вибираюсь із міста, дорога стає спокійною. Дах машини опущений, з колонок співає Адель, а коротка поїздка серед полів — чудове завершення робочого тижня.

Я звертаю з головної дороги у вузький провулок і зупиняюся перед найбільшими воротами, які коли-небудь бачила. На стовпі виблискує золота табличка з написом «МАЄТОК».

Офігити! Знімаю сонцезахисні окуляри й зазираю за ворота, де тягнеться гравійна дорога, обсаджена деревами, здається, аж до горизонту. В уяві одразу постає образ чепурного Лорда «Маєтку» із сигарою в зубах. Виходжу з машини й прямую до воріт, шукаючи домофон.

— За вами.

Серце падає в п'яти, коли гучний глухий голос раптом розтинає тишу замиської місцевості.

Озираюся.

— Вітаю?

— Тут.

Повертаюсь і помічаю домофон трохи далі на алеї, я просто проїхала повз нього. Підбігаю, натискаю кнопку й представляюся:

— Ава О'Ші, «Рококо Юніон».

— Знаю.

Я озираюся й помічаю камеру, встановлену на воротах.

— Ну то впустите мене чи як? — кидаю я, щойно скрегіт металу порушує замиську тишу. Ворота починають відчинятися. — Та дай хоч сісти, — бурмочу, біжучи назад до машини.

Стрибаю у свій «міні» й поволі під'їжджаю вперед, поки ворота розсуваються, мимохідь обмірковуючи, як мені витягнути келих портвейну й сигару з того задротського сноба, який, очевидно, запхав їх собі туди, куди не світить сонце. Щохвилини ця зустріч мене радує дедалі менше. Усі ці витребеньки й маєтки замиської еліти явно не моя парафія.

Щойно ворота повністю відчиняються, я в'їжджаю на територію і десь за милю звертаю на ідеально круглий двір. Знімаю окуляри й роззявляю рота, розглядаючи велетенський похмурий будинок. Просто неймовірний.

Чорні двері — оздоблені блискучими золотими вставками — оточені чотирма велетенськими еркерами, що охороняються різьбленими кам'яними колонами. Кістяк споруди формують великі кам'яні блоки з вапняку, фасад прикрашають пишні лаврові дерева, а в самому центрі двору — фонтан, що випускає потоки підсвіченої води. Усе це має надзвичайно величний вигляд.

Я глушу двигун і незграбно натискаю на ручку дверей, намагаючись вибратись із машини. Стоячи й тримаючись за верх дверцят, підводжу очі до величної будівлі. Мені одразу спадає на думку, що тут щось не так. Це місце в ідеальному стані.

Газони зеленіші за саму зелень, будинок, здається, щодня натирають до блиску, навіть гравій має такий вигляд, ніби його постійно пилюють. Зважаючи на зовнішній